

Tal dia
com
avui fa...

1
any

El PP i el cas Rato

El PP s'amaga pel cas Rato. A diferència del cas Pujol, Montoro envia el director de l'Agència Tributària a no dir res a la comissió d'Hisenda.

10
anys

L'OPA a Endesa

El Tribunal Suprem també atura l'OPA de Gas Natural a Endesa. S'adopta l'acord després de dos dies de discussions i per 18 vots a 14.

20
anys

Balanç de la reunió

La trobada entre Jordi Pujol i José María Aznar no serveix per avançar cap al pacte entre CiU i el PP per a la investidura espanyola.

Full de ruta

Anna Ballbona

Mare de Déu de l'Empenta

Hi ha una cosa que em va cridar molt l'atenció després de l'eliminació del Barça a la Champions i la derrota a la lliga que tornava a ajustar el campionat. Van tornar a activar-se els mantres d'algú d'una certa edat per treure ferro a aquestes derrotes. El problema no era treure-hi ferro sinó la via triada per fer-ho. Tornar a recordar que el Barça "abans" sempre perdia i que ara estem massa ben acostumats. Aquest argument s'ha fet servir després del Dream Team de Cruyff, després del Barça excels de Guardiola i després del triplet de Luis Enrique. Aleshores, em pregunto: fins quan l'argument servirà? Fins quan, davant de cada derrota, caurà l'actitud infantil de recordar que "abans" el Barça sempre perdia? Com si l'estat natural fos el de fer el ploricó, el de "qui-dia-passa-any-empeny". Amb això, és clar, no vull dir, perquè no ho sé, que el Barça hagi de guanyar la lliga i la copa del rei. Només que el substrat

Fins quan servirà l'argument que "abans" el Barça sempre perdia?

d'aquesta actitud és, paradoxalment, de no voler tenir perspectiva històrica, de voler viure agafat a les faldilles d'un passat fatalista. També sabem que arrepapats en un fatalisme dramàtic es viu millor que imaginant, llegint, escrivint alguna possibilitat de canvi, una via diferent, fins i tot un petit somni. A casa meua, d'aquesta actitud de fer el ploricó sempre se n'ha dit ser "Mare de Déu de l'Empenta" (aplicable, no caldria dir-ho, a tots els gèneres).

Després del 0 a 8 del Barça al Dépor (visca l'uruguaiho!), ara els brams de "Mare de Déu de l'Empenta" deuen haver-se calmat. Però sempre estan a punt per tornar-se a despertar. Hi ha, aquí sí que es pot fer la translació, una ciclotímia molt del país que, en lloc de somiar, ja pensa en la patacada que es donarà si fa el següent pas, si tria un camí dels molts possibles, si "decideix ser feliç" (parafresant la Troba Kung-Fú). Perquè en la crítica buida i la mirada de biaix cap al del costat, en preferir que l'altre s'entrebanqui com a succeïdani a la teva pròpia incapacitat hi ha tot un esport desenvolupat. Quan és cap amunt que cal mirar.

Tribuna

Josep Valls. Escriptor

Pla, 35 anys després

Demà, dia 23 d'abril, farà exactament trenta-cinc anys que morí Josep Pla, el nostre prosista-cronista notarial més ponderós del segle passat. Encara és molt comentat i parafresat en tertúlies, articles i conferències, encara segueix en vigor allò que si algú d'aquí a dos o tres-cents anys vol saber com era Catalunya al segle XX, haurà de llegir Pla (suposant que encara existeixi una cosa semblant a la que tenim ara).

QUAN LI DÈIEM QUE TAL o qual persona llegia algun dels seus llibres, sempre responia: "No en facin cas, la literatura, com la vida, puja i baixa... ja en parlarem vint o trenta anys després de la meua mort (sic) si encara hi ha algú que llegeixi el que he escrit..." I esmentava Michel de Montaigne, un dels seus autors enamorats (pobre de mi si em sentia usar aquest predicat), de qui repetia aquell pensament del segon llibre dels *Essais*, *la vie est ondoyante* —la vida puja i baixa—. Per fer-lo repapiejat una mica, jo li deia que la seva literatura només pujava, que l'últim volum publicat valia 1.400 pessetes, quan l'anterior en valia 1.200. El senyor Pla, els últims vuit o nou

anys de la seva vida, venia molt sovint al Motel de Figueres, hi passava caps de setmana, es feia ell mateix les factures, s'intereava per tot i per tothom. Nosaltres (s'ha de dir així) el tractàvem com un rei de debò: el portàvem allà on volia, en Jaume Subirós li cuinava el que li venia bé... puc ben dir, per exemple, que li vaig fer de xofer, de metge, de barber, de confessor. Això

últim ho hauria d'esclarir: no hi ha res més semblant a un confessor que l'interior d'un cotxe, a l'hivern, amb la calefacció posada i circulant de nit. De Figueres a Llofriu o de tornada, de nit i dins el cotxe, el senyor Pla tenia tirada a fer confidències.

HAN PASSAT TRENTA-CINC ANYS justos d'ençà la seva mort, la figura segueix en plena vigència, la Fundació Josep Pla de Palafrugell en guarda autèntics tresors literaris i ofereix unes rutes excel·lents, seguint passatges d'alguns dels quaranta-quatre volums on escriu sobre l'Empordanet.

NO PODRIA PASSAR, però, sense comentar un dels textuals que li són atribuïts, usat molt sovint en relació amb la gastronomia (paraula maleïda per ell, però avall va). Sento dir que Pla ha escrit que "la cuina d'un país és el seu paisatge portat a la cassola", i fins el Segon Congrés de Cuina Catalana adoptà aquesta afirmació com a lema. Certament que la frase *planeja*, però m'agradaria molt saber on l'escriu perquè, amunt i avall moltes vegades pels milers de pàgines de l'Obra Completa, no l'he trobada mai enlloc. I pagaria per trobar-la.

“Segueix en vigor allò que si algú d'aquí a dos o tres-cents anys vol saber com era Catalunya al segle XX, haurà de llegir Pla

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Compromisos

■ Que consti que no m'agrada la verdura, és més, l'odio, menjo un plat de mongetes verdes amb patata bullida un cop a la setmana, i inundades amb salsa romesco per poder-les fer passar. Dit això, el que vull comentar és la quantitat de protestes per part de gremis i botiguers del ram de la carn per la declaració de l'Ajuntament de fer-se amic de la cultura vegana. Què voleu que us digui, això no comprometo a gairebé res, a tot estirar una festeta a l'any.

El que sí demostra és que els vegans han estat molt més llestos que els seus col·legues carnis, ja que s'han preocupat de fer arribar el seu missatge a tota la ciutat mentre que els que ara protesten s'han quedat quietets donant per descomptat que el seu producte és el que val. El que haurien de fer ara és treballar per aconseguir que Barcelona es faci

amiga dels filets i entrecots (això sí que és vida).

RAFEL ORIOL i RADIGALES
Barcelona

Libres per roses

■ S'acosta un dia de tradició molt esperat pels catalans i catalanes, el 23 d'abril, Sant Jordi. La tradició ve de la llegenda del drac i el cavaller Sant Jordi, que gràcies a la seva valentia va poder rescatar la princesa d'una mort segura, en mans d'un malvat drac. Actualment la tradició potser no accentua aquesta valentia, sinó que està més dirigida a l'amor; l'amor entre les parelles, l'amor d'un pare, o d'un nét o d'una filla. Un amor que es veu recompensat amb la rosa que s'entrega a la dona estimada i un llibre que es regala a l'home desitjat. A més, s'ha accentuat la importància del llibre en aquest dia; els autors esperen aquestes dates per posar a la venda les seves obres. Així doncs, com la majoria

de les tradicions, ha acabat esdevenint un dia totalment comercial, amb una pujada de preus desorbitats de les roses i amb llibres encarats totalment a vendre's aquell dia i la resta de l'any potser passaran desapercebuts. En un futur proper es podrà continuar aquesta romàntica tradició si les condicions actuals empitjoren?

CLÀUDIA CUBARSI
Barcelona

No podem deixar perdre el festival de teatre

■ El 38è Festival de Teatre Infantil i Juvenil del Baix Penedès ha estat tot un èxit. Patrocinat per la Diputació de Tarragona i organitzat pel CRP del Baix Penedès, s'ha desenvolupat al TAG del Vendrell. 785 infants i joves de 21 centres hi han escenificat 31 obres que han estat aplaudides per més de 3.000 alumnes i familiars. El festival respon a una proposta

de treball en català a les aules i proporciona una eina pedagògica potent per millorar l'expressivitat oral, corporal, emocional i artística i per evidenciar que el treball en equip afavoreix la convivència i posa en valor els esforços individuals i col·lectius. El professorat és conscient de la feina que suposa dirigir i coordinar una obra, però no deixa d'encoratjar actors i actrius per compartir la proposta; cal agrair la seva participació i implicació.

Des de l'organització no dubtem dels valors que transmet el teatre i donem les gràcies a tothom que ha col·laborat en l'èxit aconseguit i a les entitats que han contribuït a fer-ho possible. Més informació a <http://serveiseducati-us.xtec.cat/baixpenedes/>. El curs vinent ens tornarem a trobar al TAG!

MARIA NOLLA BORRELL,
Centre de Recursos Pedagògics del Baix Penedès
Castellvell del Camp (Baix Camp)